

'J'ne

הפטר: ו'ס'ו' 414

תשובה

צִיטָט

הדפסת / הכנת לבית אליכאן הרבים

מוֹתֵי לְדַבֵּר בְּבֵית הַכְּנֶסֶת

רק עם ה' יתברך

אבות ברק א'-וי"ט לצומח

ת. נ. צ. ב. ה.

יעקב אסמרוק בן זהבה

ת.נ.צ.ב.ה

פחד פ - פרנסת ח - חיים ד - דמיונות

**"וישא אהרן את
ידיו אל העם
ויברכם" [ט, כב])**

שכלום

שבת

לעילוי נשמת הסבא היקר אליהו שלם בן מזל ואברהם

לעילוי נשמת כל מי שאין מי שיגידו עליהם קדיש ובכללן ניסים אלבס בן ברטה ומשה חכמון בן רינה

ד' רחמים רובין

יצקה בן להבה

איציק הרוש

וזהרה בת דחל

שלמה בן ניסים

שושנה בת ויקטוריה

ברטה בת מרים

מרים בת ברטה

יצחק אביקאז

שלמה בן שושנה

אברהם בן שושנה

רפי גולז

יוסף פלאח ז"ל

יִלְדֵי הַשָּׁמַיִם יְלָדִים יְקָרִים! סִפְקֵי הַבָּשָׂר הָעֲרָבִים

מה עדיף – להציל כמה יהודים מאיסור כעת,
או להכשיל אותם ועל ידי כך להציל רבים
בעתיד?

"ולא תטמאו בהם ונטמאתם בהם" (ויקרא י"א, מ"ג). "ולא תטמאו בהם", באכילתן בגוף, שאם תעשו כן, ונטמאתם בהם, בנפש. והמלה "ונטמאתם" חסרה אל"ף, שהוא לשון טמטום, ונטעם - כי הלב טמטום באכילת הדברים האסורים (רבנו בחי"י). השאלה הגורלית שלפנינו נשאלה על די שוטר שומר תורה ומצוות, שכה ספר: באחד הלילות, בשעת לילה מאחרת, ערכתי סיור רגלי בסמטאות העיר. לפתע, שמתי לב לפעילות חשאית בסמוך לחנות האטליז... עקבתי בחשאיות אחר המתרחש, ולגנדי עיני נחשפה שחיתות נוראה: משאית גדולה, שהנהיגה על ידי שני ערבים, עצרה בסמוך לחנות, ופרקה שם כמות גדולה של בשר נבלות וטרפות (המגיע מהשטחים). בעלי החנות היהודים, שהמתינו לסוחרים הערבים, מהרו והכניסו את הבשר לחנות. מתוך מקום המסתור בו עמדתי, הצלחתי להבחין כי המשאית מלאה בארגזי בשר. היה ברור אפוא, כי הערבים עומדים להמשיך בנסיעה לעוד כמה תחנות, ולחלק את סחורתם הטמאה בעוד חניות בשר בערי ישראל... כעת קימות לפני שני דרכי פעולה שונות: א) לפרסם לאלתר את חנות האטליז ההיא, שמלאה בבשר פגולים, וזאת על מנת להציל את הצבור מאכילת אסור וטמטום (הלב. ב) או שמא עדיף לשתק בעת הזו, ולהמתין עד שתשוב המשאית לחנות האטליז ההיא, ואז לעקב אחריה, נכף, בסייעתא דשמיא, יעלה בידינו לגלות את כל הרשת המרשעת הזו, העוסקת בהונאה ובהכשלת הצבור, ולחשוף גם את כל שאר החניות השתופות לפשע...! ספק זה גורלי ביותר, שהרי אם נפרסם מיד את דבר המצאות הבשר האסור בחנות האטליז, אמנם נציל כמה יהודים מאכילת נבלות וטרפות כעת, אלא שהספקים הערבים יפסיקו לספק בשר לחנות זו, ולא נצליח לחשוף את שאר החניות שמקבלות סחורה מאותם ערבים. כך ימשיכו יהודים רבים להיכשל. מצד שני, אם נמתין מספר ימים, אמנם נוכל לתפוס את הפושעים ולמנוע את ספוק הבשר מכל האזורים, אלא שבניתיים יכשלו כמה יהודים באכילת בשר הפגולים...? כיצד עלינו לפעול בעת הזו? תשובה: הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א הציע את השאלה לפני חמיו מרן הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל, והשיב מרן: יש להודיע ולפרסם מיד שיש באותה חנות שבעיר בשר נבלות וטרפות, כדי למנוע את יושבי העיר מאכילת מאכלות אסורות. ואין לנו לעשות "מסחר" בעברות, ולטעון שמוטב שיכשלו יחידים ואל יכשלו רבים, אלא עלינו לגדר את הפרצות שלפנינו, מבלי לחשוב על רווחים גדולים יותר בעתיד!

הרב ניסים פרץ
זצוק"ל

העלונים לעילוי נשמת
הצדקת לאה ז"ל בת רזל

הימים האלה שעברנו נזכרים ונעשים –
המצוות, קריאת המגילה, הסעודת פורים,
המתנות לאביונים, המשלוח מנות, פסח, זה
מוחה את העמלק שלך, ואתה עושה ממש
פעולה, לא בצורה הגדולה והגבוהה, אבל
אתה עושה מחית עמלק. אז זה שייך גם לנו.
בזמן שבית המקדש קיים, גם לפני החורבן וגם
לעתיד לבוא כשיבנה, היו מקדשים את החודש
על פי הראיה. היה סנהדרין שיושבים ואנשים
באים ומעידים על מולד החודש, והחכמים היו
קובעים מתי ראש חודש. כלומר לא היה לוח
שנה, כל חודש קובעים את הלוח, מה זה
אומר? הקדוש ברוך הוא נתן כח ביד חכמים
לשנות סדרי בראשית. השם ברא את העולם,
אבל הם (החכמים) קובעים איך העולם
מסתובב. הרי במהלך הלבנה והחמה תלוי כל
מהלך המערכות של הכוכבים, ובזה תלוי
בעצם כל הטבע שבעולם.

ה'תולדות אדם' נפטר בשנת תרל"ג
הרה"ק רבי יהושע בהרה"ק
ר' שלמה יהודה לייב מאוסטרובה. בעל
'תולדות אדם'. היה מרבה להסתופף
בצל צדיקים, ורבו המבקרים היה הרה"ק
רבי משה מקאברין זצ"ל, ואביו אמר על
כך: מה פלא שהוא נוסע לצדיקים רבים,
הרי נשמתו היא נשמת רבי יהושע בן
פרחיה שאמר בפרקי אבות 'עשה לך
רב'. לאחר פטירת אביו מלא את מקומו
בלענטשנע, ומשם עבר לסוסנוביץ
ולאוסטרובה.

"כל אדם המענג את השבת, יינתנו לו כל משאלות ליבו".

אוצר אהרן ניסית יאן

רגע של אמת – תמר זכתה , שיצא ממנה משיח . היא הייתה בהריון , ועמדה להישרף בייסורים גדולים ומתוך השפלה נוראה , עם התינוקות הטהורים , שלא נולדו עדיין . תמר לא חטאה . די היה לה לומר , שמיהודה התינוקות , והיא הייתה ניצלת . כבר הציתו את האש , כדי להשליך אותה לשרפה , והיא עדיין שותקת. היא ידעה שהיא צודקת , היא ידעה שהיא בסכנה , היא ידעה שהתינוקות שברחמה בסכנה נוראה . והיא שתקה כדי לא להלבין את פניו של יהודה . מרגע כזה של אמת יוצא מלך המשיח.

זיזוק לאליה

"ותצא אש" [י, ב]

בביהמ"ד של הרה"ק ה'שפת אמת' זי"ע אירעה שריפה, ושלה הרה"ק לברר ממה אירעה השריפה, והייתה התשובה שסגרי 'שהושלכה על הארץ גרמה כל זאת. נענה הרבי ואמר אם סיגריה אחת קטנה גרמה להיזק כל כך גדול, מידה טובה מרובה כמה תועיל קבלה אחת קטנה.

כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם הרבי מלובביץ

חב"ד כל הלב לכל אחד

רבי מנחם מנדל שניאורסון

בסיום פרשת שמיי התורה אוסרת אכילת שרצים, ומציינת את החומרה והחיעוב שיש בדבר: "וְכָל הַשֶּׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ עַל הָאָרֶץ שֶׁקֶץ הוּא לֹא יֵאָכַל" (יא,מא). ובהמשך: "אֶל תִּשְׁקָצוּ אֶת נִפְשֹׁתֵיכֶם בְּכָל הַשֶּׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ, וְלֹא תִשְׁמְאוּ בָהֶם וְנִשְׁמַתְכֶם בָּם" (שם מו). הפירוש הנרחב בפסוקים מביא את רש"י לפרש: "ולא תטמאו וגו' – לעבור עליהם בלאוין הרבה, וכל לאו מלקות כו'". אבל כבר למדנו לאורך הפרשה שאסור לאכול חיות, בהמות, עופות ודגים ממאים; מדוע דווקא איסור אכילת שרצים חריף כל-כך, ומדוע אין רש"י מבאר פרט זה? יתרה מזו, בתחילת הפרשה נראה כי השרצים זוכים להתייחסות שווה לשאר בעלי-החיים. רש"י מספר שמשה הדגים לבני ישראל איזה בעל-חיים מותר באכילה ואיזה לא: "אוחזו בחיה ומראה אותה לישראל... אף בשרצי המים... וכן בעוף... וכן בשרצים". אבל בסוף הפרשה איסור אכילת השרצים מקבל דגש מיוחד, עד כדי כך שרש"י מצטט את רבי ישמעאל שאמר: "אלמלא לא העליתי את ישראל ממצרים אלא בשביל שאין מיטמאין בשרצים כשאר אומות – דיים, ומעלה היא לגביהם". במה השרצים גרועים מבעלי-חיים ממאים אחרים? ומה נוגעת כאן ההיבדלות של בני ישראל מאומות אחרות? ההסבר מובן בפשטות: התכונה המאפיינת את השרצים היא היותם רוחשים על הארץ, ובלשון רש"י (יא,מא) "אין קרוי שרץ אלא דבר נמוך, קצר גללים, שאינו נראה אלא כרוחש וגו'".

השרצים הם יצורים החיים נמוך מאוד, על העפר הפשוט של הארץ. לכן הנחש, שגרם לחטא עץ הדעת, נענש בקציצת רגליו והפיכתו לזוחל על גחוו: "על גחוןך תלך". גם בפרשתנו מודגשת נחיתות זו: איסור אכילת נחשים נכלל בפסוק "כל הולך על גחון", כדי להמחיש את השפלתו והפיכתו מבעל-חיים בעל רגליים לזוחל שמשתרך על העפר. נקודה זו מסבירה את חומרת איסור אכילת השרצים. אלה בעלי-חיים מאוסים ביותר, דוגמת הנחש. אבל אם כן, מדוע אומות העולם מותרים באכילתם? ועוד, הרי העפר אינו חומר מזיק, אלא יש בו שימושים מועילים. אם כן, אולי השרצים אינם בזויים כל-כך? על כך משיבים דברי רבי ישמעאל, בשבחם של בני ישראל, שאינם ניזונים משרצים כשאר אומות. רבי ישמעאל עסק בדיון נגעים, ולימד זכות על יהודי שלקה בצרעת, באומרו: "אני כפרתן, הרי הן כאשכרוע (סוּעַץ), לא שחורים, לא לבנים אלא בינונים". וכן בענייננו: גם כאשר יהודי שרוי במצב ירוד, ונכשל חלילה במאכלות אסורים, קובע רבי ישמעאל שבני ישראל מתנזרים מאכילת שרצים, שכן אלה היצורים הנחותים ביותר, הקרובים אל העפר. (תורת מנחם)

מחמנים לשיעור תורה מרתק קבוע כל שני ורביעי מיד אחר ערבית עם הרב יהודה בר שלום שליט"א

הדפסת , הפצת , זכית בזיכוי הרבים

מכתב אל מנהיג

הגאון הרב מרדכי אליהו זצ"ל

לימוד מוחשי הלכה למעשה

"זאת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה אשר על הארץ" (י"א, ב')

מובא בחז"ל (ויקרא רבה י"ג, ג'), שכאשר משה רבינו לימד את עם ישראל הלכות טריפות, זימן לו הקב"ה את כל סוגי החיות, והראה להם כל חיה ובהמה באופן מוחשי, שנאמר: "זאת החיה."

מכאן למדנו שיש ללמוד וללמד כל הלכה באופן מעשי ובהמשכות. כאשר אדם אינו לומד את ההלכות באופן מוחשי ומעשי, הוא עלול לעיתים להגיע לידי מכשול, וכפי שנראה מהמעשה הבא. הרה"ג חכם אברהם רפול זצ"ל היה בקי עצום בש"ס. אפשר לכנות אותו "ש"ס חיי". הוא סיפר על יהודי אחד, שהיה השוחט של תושבי שכם (בזמנו היה שם ישוב יהודי קטן). מידי פעם הוא נהג להביא לעיר כבשים ועגלים לשחיטה. פעם אחת לא מצא כבשים ועגלים, וקנה במקום זה גמל קטן. שחט אותו, ומכר את בשרו ליהודי שכם שלא הבחינו בהבדל. היה ביניהם יהודי אחד, רשע מומר שלא שמר כשרות, והכיר את טעמו של בשר הגמל. הוא הבחין שאין הבשר דומה לבשר כבש או עגל, חיה שמדובר בבשר גמל. מיד פנה לאותו שוחט ושאלו: כיצד אתה נותן ליהודים בשר גמל? השיב לו אותו יהודי בתמימות: הרי אין בכך שום בעיה! שכן בפרשת שמעני נזכר הגמל כבעל חיים טמא – "אך את זה לא תאכלו ממעליי הגרה וממפריסיי הפרסה השסועה את הגמל ואת הארנבת..." (י"ד, ז'), אבל הוא מוטעם בטעם גדול, מכאן שהתורה אסרה דווקא גמל גדול, אבל גמל קטן – לא נאסר... סיפר חכם אברהם רפול זצ"ל, שלקחו את אותו השוחט לבית כנסת רבן יוחנן בן זכאי והלקוהו על מעשהו. התחיל השוחט לצווח: מה אתם רוצים ממני? כך לימד אותי רבי! אמרו לו: כיון שרברך כבר נפטר ואי אפשר להענישו, עליך לקבל גם את עונשו.

ואהבת לרעך כמוך

רב כהנא מחריפיי תלמידי רב גדול אמוראי בבלי, עלה לארץ ישראל כדי ללמוד תורה מרבי יוחנן. הואיל ושיטות הלימוד שונות היו, ביקשו רב שיבמיה שלא ישאל שאלות במשך שבוע שנים עד שישתגל לשיטת הלימוד החדשה, ורב כהנא הבטיח. משהגיע לסבריה מצא את בני הישיבה מתכוננים לשיעורו של רבי יוחנן, הצמיר אליהם וחריפותו הרעשה את התלמידים. רבי שמעון בן לקיש, גיסו של רבי יוחנן נכנס אל ראש ישיבה ודיווח לו ש"ארי עלה מבבל" ושעליו להתכונן לוויכוח תורני סוער כי לא ידע על הבטחתו של רב כהנא לרבו. נכנס רבי יוחנן למסור את שיעורו. זקן היה ושבע ימים, גבותיו העבות כיסו את עיניו ותלמידיו הוליכוהו בהדרת כבוד למקומו. על שבעה כרים ישב רבי יוחנן ותלמידיו לפניו שורות שורות, שבע שורות. מבחיר התלמידים בשורה הראשונה ועד אחרון התלמידים בשורה השביעית, לבקשת רבי יוחנן הושיבו את רב כהנא "הארי שעלה מבבל" בשורה הראשונה. שיעורו היה בנוי פרקים פרקים ואחר כל פרק עצר כדי לשמוע שאלות וקושיות מפי התלמידים, רב כהנא זכר הבטחתו ושחק... ראה רבי יוחנן שה"ארי" שותק והורה להעבירו שורה אחת אחרונה. סיים את הפרק השני ורב כהנא שותק. הורה להורידו לשורה השלישית. סיים את הפרק השלישי ורב כהנא נאמן להבטחתו, הורה להורידו לשורה הרביעית... כך עברו שבעה פרקים בהם רב כהנא שותק ומוכך לעיני כולם. כעת לחש רבי יוחנן לניסו: "ארי שאמרת נעשה שועל"... שמע רב כהנא את האמירה הזו וחס על כבוד רבו שלא יאמרו: "אוי לזה שלימדו תורה"... ואמר לעצמו: "יהיו שבע השורות שידדתי תמורת שבע השנים שהבטחתי"!! קם וביקש: "ואיל ראש הישיבה לחזור על השיעור". ורבי יוחנן חזר. סיים פרק ראשון ורב כהנא הקשה קושיות כבדות, ציוה הרב והעלוהו שורה. סיים פרק שני ושוב הקשה, העלוהו עוד שורה. וכך שבעה פרקים והוא שוב נמצא בשורה הראשונה מול גדול חכמי ארץ ישראל. רבי יוחנן המשיך לפרק השמיני ורב כהנא שוב מקשה, כיצד הוכיח רבי יוחנן לרב כהנא את הערכתו אליו? הוריד כרית אחת מתחתיו ונתן לרב כהנא!! כך עבר השיעור עוד פרק ועוד קושיות ועוד כר עוברת מרבי יוחנן לרב כהנא, עד שרבי יוחנן ראש רבני ארץ הקודש יושב על הקרקע ורב כהנא על שבעה כרים!! ביקש לראות את "הארי שעלה מבבל", "הרימו את גבותיו וראה לפניו את רב כהנא. לרב כהנא הייתה צלקת מעל שפתו אשר שיוותה לפיו מראה עקום ונראה היה למי שאינו מכירו שהוא מחייך חיוך רחב. חשב רבי יוחנן שרב כהנא מחייך חיוך של ניצחון וגאווה, מיד נתן בו עיניו ונפטר רב כהנא!! באו התלמידים וסיפרו לרבי יוחנן על הצלקת של רב כהנא, ומיד החייהו!!

"באהבת ישראל נביא את הגורל"

"בקרובי אקדש" [י, ג]

מעשה באברך שעמד להדפיס מחדש ספר על סדר קדשים מאחד מגדולי הדורות הקודמים. שאל הלה את הגר"י קנייבסקי הסטייפלער זצ"ל האם יוכל להשמיט מהספר תשובות המחבר שהודפסו בשעתו בסוף הספר, משום שאינם מענייני קדשים. השיב לו הסטייפלער: "יש להיזהר מקפידה של המחבר בעולם העליון", והוסיף: "בישיבה אחת למדו שני בחורים בעלי כשרון ובעלי גאווה. פעם העיזו פניהם ודיברו קשות נגד פירוש המהרש"א, וסופם היה שאחד מהם התדרדר ויצא לתרבות רעה, והשני השתגע רח"ל. [תולדות יעקב]

שיטת בשדה

אתחיל [חולל חסד]
הרב אריאל
לייט

סיפור לשבת

עד היכן כבוד הבריות הועה ניגרה ממצחו של פקיד הוועד ומדי פעם הוא הושיט את ידו ומחה במטפחתו את מצחו. בחדר הירושלמי הגבוה, שהיה בנוי בסגנון עתיק, מאוורר לא היה, על מזגן איש לא חשב באותם ימים. היה זה לפני למעלה מתשעים שנה, עת רוב תושבי ירושלים הצטופפו להם בשכונות העיר העתיקה. יהודי ירושלים שלא עסקו במלאכה, והקדישו את רוב זמנם ללימוד התורה הקדושה מתוך עניות משוועת, היו מאושרים עד מאוד מחייהם. וכל עוד שהשיגה ידם ארוחה אחת ביום – הכלולה מפרוסת לחם - קיבר מרוח בשמן זית ועליו פיסות עגבניה דקיקות כנייד – לכל ילדיהם, היו יהודי ירושלים חשים כאילו בגן-עדן מצויים הם. אולם, כיון שסוף כל סוף צריך אדם להביא פרנסה אל ביתו, והוצאות תמיד היו ויהיו, היו בני הגולה מפרשים מעט מנספסם ושולחים אותו בעין יפה אל יהודי ירושלים הנאנקים ברעב. זכות גדולה ראו לעצמם יהודי חו"ל, להיות שותפים בממונם ליישוב הארץ ולהחזקת תלמידי החכמים שבירושלים של מעלה. חוץ מהכסף הכללי שהגיע מכל מדינות הגולה, היו גם קהילות מבוססות ועשירות שהושיבו פקיד מטעמם בירושלים, אליו שלחו תרומות מדי חודש בחודשו, וסכום זה היה מיועד באופן קבוע לקבוצת אברכים קבועה יוצאי אותה העיר. פקיד הוועד, רבי ישראל, ישב באותו יום חם במשרד הכולל, וחישב בראשו מורי מספרים בלתי נגמרים לצורך החלוקה שאמורה להתקיים בצהרי אותו יום. כסף שהגיע עבור חודש אדר שעבר, וחג הפסח הממשמש בפתח. בהיסח הדעת פנה לעוזרו הנאמן, רבי אברהם השמש, וקרא לעברו: לך וקרא למדת רוזנפלד האלמנה ואמור לה שהגיעה עבורה מעטפה מבתה. רבי אברהם השמש יצא מיד לדרכו, אלא שאמרנו שאותו יום חם מאוד היה. ולאחר מספר דקות החלו הספקות מנקרים במוחו: 'למי אמר לי רבי ישראל ללכת? שמא לבלומנפלד? או אולי ברנפלד? אה, אני נמצא ממש ליד ביתו של רב העיר – רבי יוסף חיים זוננפלד (תאריך פטירתו י"ט באדר ב' תרצ"ב). בוודאי אליו התכוון רבי ישראל'. חשב השמש. עלה ודפק בדלת, והרב הישיש בן השמונים פלוס, ניגש לדלת ופתחה לרווחה במאור פנים. רבי ישראל המזכיר, שלחני לקרוא לכבודו כדי לקבל מעטפה שהגיעה עבורכם, "גמגם השמש במודא הכבוד. רבי יוסף חיים זוננפלד חגר את אבנטו, חבש את כובע התיחורה שלו ויצא למזכירות הכולל. משנכנס בפתח, ננער רבי ישראל ונחרד מאוד: שלום עליכם רבי! מדוע הטריח הרב עצמו להגיע? היה הרב שולח מישהו ואני הייתי בא אליו בשמחה. רבי יוסף חיים התנצל בענווה: השמש אמר לי שקראת לי. רבי ישראל היה כהלום רעם: אני? שאני אמריח את רב העיר...? אהה... היכה רבי ישראל על מצחו. "השמש הטיפש. אני אמרתי לו לקרוא למדת רוזנפלד, והוא קרא לרב שלי" – רק ישוב הנה ואלמדו דרך-ארץ וכבוד התורה מהם... "הרב נחרד כולו: חלילה וחס. אוסר אני עליך לומר לו אפילו ברמז קל שטעה, וחלילה לך מלביישו וולא נחה דעתו של רבי יוסף חיים, עד שלקח מידי המזכיר את המעטפה, ובמשך עשרים דקות שידך רגליו בחוס, ועלה שלוש גרמי מדדגות בגילו המופלג, כדי למסור את המעטפה למדת רוזנפלד, שלא תצטרך היא להגיע למשרדי הוועד ביום חם שכזה.

בסר
ועמך כלם צדיקים
רק שצריכין ליה התחזקות
גדול מאד בכל אשר יעבר עליה

תרפ"א - תשע"ד 1920-2013

מר"ן בדורו של

מעשה במושל של מדינה אחת, שרצה שיבנו בספר המדינה שלו, כלומר, סמוך לגבול, עיר נוספת, שתחצוץ בין הגבול שלו לגבול המדינה השכנה. עשה מכר, ובא שר גדול אחד וקיבל עליו שהוא יבנה את העיר החדשה. והתקציב הונח לפניו. הלך השר ושכר קבלנים ופועלים, ובמשך תקופה ארוכה, ימים ולילות עמלו ובנו עיר למופת, בנייניה יפים ורחובותיה נאים, ורבים ביקשו להעביר את דירתם לעיר החדשה המלאה בכל טוב. במהלך בנין העיר, הקים השר מועצה מייעצת, שבה ישבו כמה נכבדים ומומחים, כדי להחליט יחדיו על אופן בניית העיר. והנה בדיוניהם הועלה החיסרון הגדול שיש בעיר, שהרי לא נבנה בתוכה בית חולים, וכעת מי שלא יחוש בטוב בתוך העיר, לא יוכל לקבל טיפול ראוי. לכן נועצו יחדיו שיש חובה להקים בית חולים בתוך העיר. אמרו ועשו, ובנו בית חולים מפואר. לאחר מכן החל השר במאמציו להביא לבית החולים רופאים מעולים וידועים שם מכל קצות תבל. ועל כולם, הזמין רופא מומחה בעל שם עולמי, כדי שיבוא הוא לכהן כמנהל בית החולים. הרופא המהולל קיבל את ההצעה, והגיע לעיר החדשה כדי לנהל את בית החולים. בבואו, ערכו לכבודו מסיבה מכובדת "קבלת פנים", ובה נשאו דברים לכבוד הרופא המכובד, עד שקם אחד השרים ואמר, הנה יש לנו את הזכות, שהגיע אלינו רופא כל כך חשוב ויקר ונכבד, לכן אני מציע, שמישהו מהקהל שסובל מחולאים, ייגש כבר כעת אל הרופא, והרופא בוודאי יוכל לרפאותו, ודבר זה יהיה למופת לכל בני העיר, שידעו כי רופא גדול שוכן בתוכינו! קם אחד המשתתפים במסיבה ואמר לרופא: אדוני הרופא, אני סובל מאד כבר במשך ששה חודשים, שאני מצליח לישון בלילה, איך שאני מניח את ראשי על הכר, הנני סובל באופן איום ונורא מכאבי ראש חזקים, ואני מצליח להירדם. וכך נמש המצב, ואני הולך ונחלש מחוסר שינה ואיני מסוגל לתפקד. השיב לו הרופא, טוב, תבוא אלי מחר לקליניקה ואטפל בך. למחרת, הגיע החולה אל הרופא, והרופא אישפו אותו והחל מטפל בו במשך שלושה ימים. בתום שלשת הימים, החולה מת. שמעו כן כל בני העיר, והחלו מכים על ראשיהם, אוי ואבוי! אין לסמוך על הרופאים! הנה רופא כל כך גדול אל הצליח לרפא את החולה הראשון שבא אליו! והרי החולה עד לפני שלושה ימים עוד היה הולך על רגליו ועתה הוא כבר מת! בקיצור, נעשה רעש גדול. קרא השר אל הרופא ושאל אותו: אמור לי, מדוע עשית ככה? אם ראית שאין לחולה הזה תקנה, מדוע קבלת אותו בכלל? הבאשת את ריחי! אני אמרתי שהבאתי את הרופא הכי טוב, וכעת אתה ביישת אותי! השיב לו הרופא: אדוני השר! אני אגיד לך את האמת. האמת היא, שמיד ראיתי שלחולה הזה אין סיכוי לחיות, אי אפשר לטפל בו. ואני ככוונה קבלתי אותו אצלי, כי ידעתי שהוא ימות, ורציתי שאנשים יבינו שעליהם להזהר ולשמור על הבריאות שלהם! על פי רוב, האדם אשם במחלות שמגיעות אליו. אנשים לא נוהרים במאכלים ובמשקאות שהם צורכים, אינם נוהרים לשמור על פעילות גופנית, והדברים הללו מביאים עליהם מחלות. כעת יאמרו כל תושבי העיר, יש לנו רופא גדול, רופא עולמי! וכעת לא ידאגו לעצמם, כי יסמכו על הרופא. לכן רציתי להבהיר להם, שלא יסמכו קודם כל עצמם, שכל אחד יהיה רופא של עצמו, יאכל נכון, ישתה נכון וישן כפי שצריך, יסמוך על כוחותיו ולא על הרופאים! לו הייתי דוחה את החולה הזה מלפני, ומקבל חולה אחר שיכולתי לרפאותו, היו בני העיר אומרים "יש לנו אב זקן", היו מזלזלים בבריאות ולבסוף היו מתים! והנמשל, הנה עד אותו יום, לא היה לבני ישראל משכן, לא היו להם קרבנות. וכעת היה להם משכן והיו קרבנות, והקרבנות מכפרות על העוונות. רבותינו אומרים במדרש שיר השרים, מעולם לא לן אדם בירושלים ועונו בידו, שהרי קרבן התמיד של שחר היה מכפר על העוונות שנעשו בלילה, וקרבן התמיד של בין הערביים היה מכפר על כל העוונות שנעשו ביום. ואם כך יכלו ישראל לטעות ולומר, מדוע עלינו להיזהר כל כך שלא נכשל בעוונות? הרי יש לנו קרבנות כפרה! נכשל ואחר נתכפר בקרבן! לכן בא הקדוש ברוך הוא ביום חנוכת המשכן, ביום הראשון, והודיע להם, תזהרו לכם, לא הקרבן מכפר! הקטרת לא מכפרת! כל מי שחוטא עלול להענש על המקום! וממילא האנשים יזהרו.

אישה לבעלה הקמצן: "נו, תיקנת את הברקסים?"
הקמצן: "המוסכניק רצה אלף שקל, אז אמרתי לו שרק יגביר את הווליום של הצופר"

מקס המילואים של אהרון ובניו מסתיים ביום השמיני, עם הקרבת קורבנות, כאשר מברכים אהרון ומשה את כל העם, ונראה כבוד ה' אל כל העם. נדב ואביהוא, בני אהרון, מחליטים (אולי מתוך התרגשות) להקריב "אש זרה" - שה' לא ציווה אותם. על דבר זה הם נעשים, ויוצאת אש מלפני ה' העשורפת אותם למוות.

בפרשת שמיני קובע ה' כללים לגבי בעלי חיים המוקריים או האסורים באכילה. למשל, בין הבהמות מותר לאכול חיות המפריסות פרסה, שוטטות שוטט ומעלות גידה (למשל, פרה). מחיות המים מותר לאכול את בעלי סנפיר וקשקש. ומשך העוף את אלה שיש להם כרעים מעל לרגליים, לנתר בהם (למשל, ארבה, חגב וחרגול)

לא לקרוא בשעת תפילה וקריאת התורה

הרב ראובן אפלס אי"ט"א

הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

בעל ואשה עם מנהגים שונים - שאלה: ווג נשוי שהאשה והבעל הם מעדות אחרות, כגון ספרדים ואשכנזים, כיצד עליהם לנהוג בביתם בעניינים שונים שיש בהם חילוקי מנהגים, למשל בעניין אכילת קטניות בפסח, אכילת בשר "כשר" שאינו "גלילי" וכו' וכו'?
 (מכוח דברי הגמרא בכמה מקומות) שאדם שהיה גר במקום שנוהגים בו כמה מנהגים להקל ולהחמיר, ואחר כך עזב את אותו המקום לגמרי ובא להשתקע (לגור בקביעות) במקום אחר, צריך לנהוג כמנהג בני המקום שבהם הוא נשאר, בין להחמיר ובין להקל, ואינו מחויב להמשיך במנהגי המקום שיצא משם. ומרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל, למד מדין זה, לגבי אישה מבנות אשכנז, שמנהג בית אביה שלא לאכול בפסח אורז וקטניות, והלכה נשאת לבעל ספרדי שנוהג היתר בזה, שאז רשאית האישה לנהוג היתר כמנהגו, משום שהיא נחשבת כמו אדם שעזב את מקומו על מנת להשתקע במקום אחר. **ולסיכום:** באופן כללי, האישה הולכת אחרי מנהגי בעלה בכל דבר. אולם יש יוצא מן הכלל, והוא לגבי אישה ספרדייה שנשאת לאשכנזי, והם גרים בארץ ישראל, שאז יש מקרים שהדין שונה, וכפי שהסברנו.

הלכות - החפץ חיים

כלל ז', סעיף י"ד - ומה תראה כמה אנשים טועין בעניינים אלו. שאם נגנב להם חפץ, ויש להם על אחד חשד, אומרים לטובי העיר שיש להם על אחד דברים הניכרים, והם מכים ועונשים שלא מן הדין כדי שיודה. ולא כדין הוא, כיון שצריך דברים הניכרים ממש או עדים. אבל אי אפשר לסמוך על התובע ולהכות ישראל לחינם כיון שחוששים בו. ואפילו רק להאמין לתובע בלבד שאיש זה גנב מאיתו, אסור מפני קבלת לשון הרע. ועל אחת כמה וכמה להכותו אסור, שעוברים על לאו של "לא יסיף".

"ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעלה תמימים והקרב לפני יהוה" "ואל בני ישראל תדבר לאמור קחו שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש בני שנה תמימים לעלה. (ויקרא ט', ב'-ג'). מדוע דווקא אהרון הכהן הוא זה שצריך למסור לעם ישראל את הציווי לקחת את הקורבנות, שהרי משה בדרך כלל מוסר את דבר ה' מסביר אור החיים הקדוש עיקרון חשוב בדרכי התשובה: "הפה שאסר הוא הפה שהתיר וכבר כתבנו בכמה מקומות דברי רז"ל כי החטא יפעיל הגנאי במקומו, והתיקון צריך להיות מכוון כנגדו". כלומר, באמצעות החטא נעשה נזק שצריך לתקן. במעשה העגל אהרון הוא זה שאמר לעם ישראל "למי זהב התפרקו", לפיכך על אהרון לתקן דיבור זה באמצעות דיבור אחר, באומרו לישראל להביא קורבן כפרה על חטא העגל. "והוא אומרו תדבר לאמור פי' תדבר דיבור שיש בו מעלה וזכות כנגד דיבור שהיה בו השפלה אשר פרע בו את העם".

